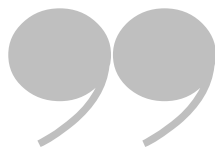

FARAGÓ DÁNIEL

*Non moribus*¹

Firenzém, örvendj, tőled távol élek –
bár néha visszajárok álmaimban –,
mióta kész a rám mért végítélet,
amelytől orbitális *déjà vu*-m van,
s amely elől száműzetésbe szöktem.
Új módszer dívik persze napjainkban:
az oxigént vontad csak el köröttem –
azért az útra loptam ócska vászon-
tüdőmbe, és most minden visszaböffen.
Firenzém, van tüzed? Én nem dohányzom –
de nemhogy lángokban nem látlak állni,
szikrák sem égetnek ma rést a gyászon.
S nem őmiatta nincs mód fényt találni,
ki villanyt olt utolsó elmenőként,
hanem mert nektek, otthon, jó akármilyen –
sőt, tapsikolva éljeneztek önként:
nem véletlen, hogy zsákotokra tévedt
a gennyfolt: mást se bírtok, mint az önkényt.
Firenzém, én csak gyertyát gyújtok érted.
Tán jelzőtűz vagy fáklya lesz belőle –
de semmi ártó, nem kell tőle félned.
Megindulok, de másfelé előre:
szabadságharcom ellened sanyargat,
de önmagammal kell, hogy menjek öltre,
saját portámon tartva forradalmat,
s tüntetve messzeségből messzeséggel.
Az Arnónál a szél ha újra hallgat,
Firenzém, nézz megint rám, és meséld el.

Luton (ENG), 2020. november 11–12.

---

¹ A cím Dante *Isteni színjátékának* incipitjére utal, mely így szól: „Incipit Comoedia Dantis Alagherii, Florentini natione, *non moribus*” (Babits Mihály fordításában: „Itt kezdődik a színjáték, írta Dante Alighieri, születésére nézve firenzei, *erkölceit tekintve nem az*”). A vers angol munkavállalásom évében íródott, melynek során nekem is „száműzetést” kellett megélnem, minthogy a járvány miatt – több kísérletből – látogatóba sem jutottam haza, s a visszatérés helye, ideje és módja is bizonytalan volt. (F. D.)